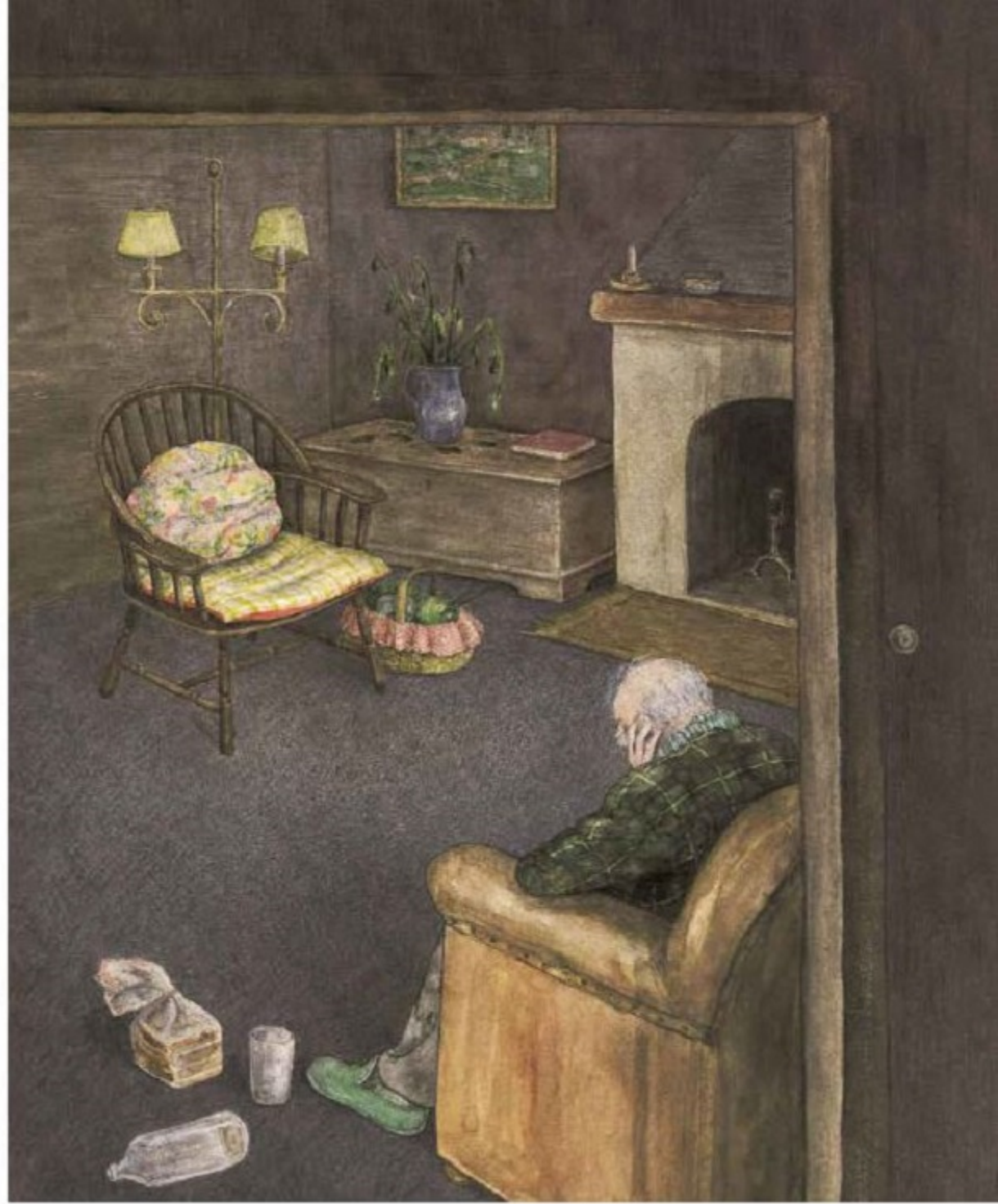

DUPĂ CE BUNICA a murit, Bunițul a rămas singur. Se simțea prea trist și prea slăbit ca să mai facă ceva. Fiecare zi era la fel: după ce bea laptele pe care i-l aducea acasă lăptarul și mânca din pâinea pe care și-o cumpăra de la brutărie, se așeza în fotoliu și rămânea nemișcat, privind în gol. Zilele treceau una după alta, fără să se întâmple nimic.

Într-o dimineață, după ce se trezi, Bunicul își spuse în șoaptă:
„Ce mult aș vrea să mânânc o supă caldă! Ce n-aș da să pot
mânca din nou supa cu perișoare pe care obișnuia să mi-o
facă scumpa mea nevastă!”

Pe polița din bucătărie erau aranjate cinci oale, de la cea mai mică la cea mai mare. „Ce-ar fi să încerc să-mi fac o supă cu perișoare? Sunt singur, așa că o să fie numai bună oala asta”, se gândi Bunicul și luă de pe raft cea mai mică oală. „Când gătești supă cu perișoare, soția mea obișnuia să fredoneze un cântecel” își mai aminti el.

*Când apa în clocot e gata să dea,
Îndată să pui perișoarele-n ea.
Plici, pleosc, bâldâbâc!
Fierbe totul domol și ai isprăvit
Când pui sare, piper și unt la sfârșit.*

Bunicul se duse la piață și cumpără carne tocată. Și, de îndată ce ajunse acasă, făcu prima supă cu perișoare.

